Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLA MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 22 września 2016 r.*

Sprawy połączone C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P

Maxcom Ltd (C-248/15 P),
Komisja Europejska (C-254/15 P),
Rada Unii Europejskiej (C-260/15 P)
przeciwko

City Cycle Industries

Odwołanie — Polityka handlowa — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych w szczególności ze Sri Lanki — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznych ceł antydumpingowych nałożonych na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 i 18 — Obejście — Brak współpracy ze strony części producentów/eksporterów, których dotyczy dochodzenie — Dowód na obejście — Zbiór zgodnych poszlak — Brak uzasadnienia

1. Niniejsza opinia dotyczy trzech odwołań, w których Maxcom Ltd, Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej wnoszą do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada** (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady*** (UE) nr 501/2013 (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczy ono spółki City Cycle Industries (zwanej dalej „City Cycle"), skarżącej w postępowaniu przed Sądem.

2. Opinia ta przedstawiana jest równolegle z moją opinią dotyczącą spraw C-247/15 P, Maxcom/Chin Haur Indonesia, PT, C-253/15, Komisja/Chin Haur Indonesia, PT i C-259/15 P, Rada/Chin Haur Indonesia, PT (zwaną dalej „opinią dotyczącą spraw Chin Haur"), której przedmiotem są trzy odwołania wniesione przez te same wnoszące odwołanie, odnoszące się do wyroku Sądu Chin Haur Indonesia/Rada**** wydanego w tym samym dniu, co zaskarżony wyrok, i dotyczące tego samego spornego rozporządzenia. Kwestie podniesione w tych trzech odwołaniach są analogiczne do kwestii podniesionych w niniejszych sprawach*****.

* Język oryginału: francuski.

** T-413/13, EU:T:2015:164.

*** Rozporządzenie z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1).

**** T-412/13, EU:T:2015:163.

***** Dla zwięzłości wywodu w niniejszej opinii będę odnosił się wielokrotnie do bardziej szczegółowiej analizy przeprowadzonej w opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

3. W istocie wszystkie te sprawy dają Trybunałowi sposobność do wyjaśnienia wymogów dotyczących dowodu, jaki powinny przedstawić Komisja i Rada (zwane dalej łącznie „instytucjami") dla wykazania istnienia obejścia w rozumieniu art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym")******, w sytuacji braku współpracy ze strony części producentów/eksporterów, których dotyczy dochodzenie w sprawie obchodzenia środków.

I – Ramy prawne

4. Co do szczegółowego przedstawienia ram prawnych odsyłam do pkt 5–10 mojej opinii dotyczącej spraw Chin Haur. Na potrzeby niniejszego postępowania chciałbym ograniczyć się do przypomnienia, że art. 13 rozporządzenia podstawowego pozwala instytucjom, pod pewnymi warunkami, na rozszerzenie ceł antydumpingowych, które nałożyły na przywóz produktu pochodzącego z państwa trzeciego, na przywóz produktów podobnych pochodzących w szczególności z innego państwa trzeciego, w celu zapobieżenia obchodzeniu pierwotnych środków antydumpingowych.

5. Z definicji pojęcia obejścia zawartej w art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego wynika, że dla ustalenia istnienia obejścia muszą być spełnione cztery przesłanki: (i) musi wystąpić zmiana struktury handlu między danym państwem trzecim a Unią; (ii) zmiana ta ma wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem; (iii) muszą istnieć dowody szkody; oraz (iv) dowody na istnienie dumpingu. W niniejszych sprawach podważany jest wyłącznie drugi z tych elementów stanowiących o obejściu*******.

6. Następnie należy również wskazać, że zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego producentowi/eksporterowi danego produktu pochodzącego z państwa, którego dotyczy dochodzenie w sprawie obchodzenia środków, może zostać przyznane indywidualne zwolnienie z nałożonych ceł zapobiegających obchodzeniu środków, jeśli złoży on w określonym terminie wniosek o przyznanie zwolnienia, odpowiednio poparty dowodami, oraz w przypadku, gdy praktyki skutkujące obejściem wykonywane są poza Unią – gdy spełnione są dwa warunki: po pierwsze, jeśli zdoła on wykazać, że nie jest związany z producentem objętym środkami, oraz po drugie, jeśli zostanie ustalone, że ten producent nie bierze udziału w praktykach obchodzenia środków.

7. Wreszcie zgodnie z art. 18 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego, zatytułowanym „Brak współpracy", z jednej strony „[j]eżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych […], albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne", a z drugiej strony „[j]eżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy".

****** Rozporządzenie z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1).

******* W istocie w niniejszym przypadku istnienie trzech pozostałych elementów zostało prawomocnie stwierdzone w zaskarżonym wyroku i nie zostało podważone w niniejszych postępowaniach.

II – Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

8. Okoliczności powstania sporu zostały szczegółowo przedstawione w pkt 1–28 zaskarżonego wyroku, do którego odsyłam. Na potrzeby niniejszego postępowania chciałbym ograniczyć się do przypomnienia, że w 2012 r. Komisja wszczęła w drodze rozporządzenia******** dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem nr 990/2011*********, w drodze przywozu rowerów wysyłanych między innymi ze Sri Lanki.

9. W ramach tego dochodzenia City Cycle złożyła wniosek o przyznanie zwolnienia na mocy art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną w lokalu City Cycle na Sri Lance i ostatecznie odrzuciła wniosek o przyznanie zwolnienia**********.

10. W dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

11. W motywach 35–42 tego rozporządzenia Rada wskazała na wstępie, że sześć lankijskich przedsiębiorstw, stanowiących 69% całkowitego przywozu do Unii ze Sri Lanki w okresie sprawozdawczym, złożyło wniosek o przyznanie zwolnienia zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jedna z tych spółek zaprzestała produkcji rowerów i wycofała swój wniosek o przyznanie zwolnienia. Dwie inne spółki, wśród nich City Cycle, nie współpracowały w zadowalającym stopniu. W konsekwencji przedstawione przez nie dane nie zostały wzięte pod uwagę, zaś ustalenia dotyczące tych spółek zostały oparte na dostępnych faktach, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

12. Następnie Rada stwierdziła, że wszystkie przesłanki stwierdzenia istnienia obejścia zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego były spełnione***********.

13. Jeśli chodzi w szczególności o praktyki obchodzenia środków na Sri Lance, Rada zbadała na wstępie przeprowadzanie przeładunku. W tym względzie w motywach 77–79 spornego rozporządzenia wskazano:

„(77) Wywóz początkowo współpracujących lankijskich przedsiębiorstw stanowił 69% całkowitego lankijskiego wywozu do Unii w [okresie sprawozdawczym]. W przypadku trzech spośród sześciu początkowo współpracujących przedsiębiorstw, dochodzenie nie wykazało przeprowadzania przeładunku. W przypadku pozostałego wywozu przedsiębiorstwa dokonujące tego wywozu nie współpracowały, jak wyjaśniono w motywach 35 do 42.

(78) W związku z tym, w świetle stwierdzonej w motywie 58 zmiany struktury handlu między Sri Lanką i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a także biorąc pod uwagę fakt, że nie wszyscy lankijscy producenci/eksporterzy zgłosili się lub współpracowali, możliwe jest wyciągnięcie wniosku, że wywóz dokonywany przez tych producentów/eksporterów można przypisać praktykom związanym z przeładunkiem.

******** Rozporządzenie Komisji (UE) nr 875/2012 z dnia 25 września 2012 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2011, L 258, s. 21).

********* Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2011, L 261, s. 2). Zobacz pkt 2–6 zaskarżonego wyroku co do odesłań do wcześniejszych rozporządzeń.

********** Zobacz w tym względzie bardziej szczegółowo pkt 8–18 zaskarżonego wyroku.

*********** Zobacz odpowiednio motywy 45–58 i 77–79 spornego rozporządzenia, a także motywy 92 (dotyczący braku racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia innych niż zamiar uniknięcia obowiązujących środków antydumpingowych), 93–96 (dotyczące eliminowania korekcyjnego skutku tych środków) oraz 107–110 (dotyczące istnienia dumpingu w stosunku do wartości normalnej ustalonej poprzednio) spornego rozporządzenia.

(79) Przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został zatem potwierdzony".

14. Następnie Rada wskazała, że nie stwierdzono na Sri Lance działalności montażowej w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego**********.

15. W tych okolicznościach, po pierwsze, Rada stwierdziła obchodzenie środków w drodze przeładunku poprzez Sri Lankę i rozszerzyła ostateczne cło antydumpingowe przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym nr 990/2011 na przywóz rowerów wysyłanych ze Sri Lanki**********, a po drugie, odmówiła przyznania zwolnienia zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego dwóm spółkom, wśród nich City Cycle, które nie współpracowały**********.

III – Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

16. W dniu 9 sierpnia 2013 r. City Cycle wniosła skargę do Sądu zmierzającą do stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia.

17. W dniu 8 października 2013 r. Sąd uwzględnił wniosek złożony przez City Cycle o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym**********.

18. Postanowieniem z dnia 11 listopada 2013 r. prezes siódmej izby Sądu uwzględnił wniosek Komisji o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Jednakże Komisji nie zezwolono na wniesienie uwag interwenienta**********. W dniu 25 czerwca 2014 r., ze względu na to, że do sprawy zastosowano tryb przyspieszony, Komisja złożyła wniosek zmierzający do uzyskania zezwolenia na wniesienie uwag interwenienta w ramach środków organizacji postępowania**********. Sąd ten wniosek oddalił.

19. Maxcom została dopuszczona do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta postanowieniem z dnia 16 lipca 2014 r.

20. Na poparcie swojej skargi City Cycle podniosła pięć zarzutów. W szczególności zarzut pierwszy oparty był na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W części pierwszej tego zarzutu City Cycle podważała twierdzenie Rady, że nastąpiła zmiana struktury handlu. W części drugiej omawianego zarzutu City Cycle podważała twierdzenie Rady, w szczególności w motywie 78 spornego rozporządzenia, dotyczące dokonywania przeładunku**********.

********** Zobacz motywy 80–82 spornego rozporządzenia.

********** Zobacz motywy 115–117 oraz art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia.

********** Zobacz motyw 126 i art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia.

********** Zobacz art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem obowiązującego w czasie przebiegu postępowania przed tym sądem.

********** Postanowienie to zostało wydane na mocy art. 76a § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem obowiązującego w czasie przebiegu postępowania przed tym sądem.

********** Zgodnie z art. 76 § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem obowiązującego w czasie przebiegu postępowania przed tym sądem, w przypadku zastosowania do sprawy trybu przyspieszonego interwenient może przedstawić uwagi interwenienta tylko wówczas, gdy Sąd na to zezwoli w ramach środków organizacji postępowania przyjętych zgodnie z art. 64 tegoż regulaminu. Wniosek Komisji oparty był na tym ostatnim przepisie.

********** Zarzut drugi oparty był na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności, a także obowiązku uzasadnienia. Dotyczył on uznania przez Radę, że City Cycle odmówiła współpracy. Zarzut trzeci oparty był na naruszeniu zasad staranności, dobrej administracji, a także art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i prawa do obrony City Cycle. Zmierzał on do wykazania, że Rada z jednej strony nie poinformowała we właściwy sposób o swoim zamiarze odrzucenia jej wniosku o przyznanie zwolnienia, a z drugiej strony nie przyznała jej pełnego dostępu do akt. Zarzut czwarty oparty był na naruszeniu zasady równego traktowania. Zarzut piąty oparty był na naruszeniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasady równego traktowania i dotyczył stwierdzenia przez Radę istnienia dumpingu.

21. Na rozprawie Komisja podważyła dopuszczalność skargi w całości podnosząc, że City Cycle nie jest lankijskim producentem/eksporterem, ale zwykłym lokalnym usługodawcą działającym na rachunek chińskiego przedsiębiorstwa.

22. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił część pierwszą zarzutu pierwszego, a także wszystkie pozostałe zarzuty jako bezzasadne. Uwzględnił natomiast część drugą zarzutu pierwszego, w szczególności jej pierwszy argument dotyczący błędu w ocenie, którym dotknięty jest motyw 78 spornego rozporządzenia.

23. W tym względzie Sąd w pierwszej kolejności w pkt 82–97 zaskarżonego wyroku dokonał analizy elementów przedstawionych przez City Cycle w trakcie dochodzenia. W wyniku tej analizy Sąd doszedł do wniosku, że elementy te nie umożliwiały wykazania, iż City Cycle rzeczywiście była eksporterem pochodzącym ze Sri Lanki, ani że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

24. W drugiej kolejności w pkt 98 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że Rada nie posiadała jednak żadnych podstaw do wyraźnego stwierdzenia w motywie 78 spornego rozporządzenia, że City Cycle dokonywała przeładunku.

25. W trzeciej kolejności w pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że nie można było co prawda wykluczyć, iż spośród wszystkich praktyk, procesów lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym pierwotnym cłem w rozumieniu art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, City Cycle dokonywała przeładunku. Niemniej jednak zdaniem Sądu okoliczność, że nie wykazała ona, iż była rzeczywiście lankijskim producentem, ani że spełniała wymogi art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie umożliwiała Radzie wyciągnięcia w braku takiego dowodu wniosku o dokonywaniu przeładunku przez City Cycle, ponieważ taka możliwość nie wynika w żaden sposób z rozporządzenia podstawowego, ani z orzecznictwa.

26. Sąd stwierdził zatem, że należy uwzględnić pierwszy argument podniesiony w ramach części drugiej zarzutu pierwszego bez konieczności rozpoznania trzech pozostałych argumentów podniesionych przez City Cycle w ramach tej samej części tego zarzutu. W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia**********.

IV – Żądania stron

27. W swoich odwołaniach Maxcom, Komisja i Rada zwracają się do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie City Cycle kosztami postępowania. Posiłkowo Komisja i Rada zwracają się o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

28. City Cycle zwraca się do Trybunału o oddalenie w całości odwołań od zaskarżonego wyroku i o obciążenie Maxcom, Komisji i Rady kosztami postępowania. Posiłkowo w przypadku, gdyby Trybunał uchylił zaskarżony wyrok, City Cycle zwraca się do Trybunału o orzeczenie w sprawie jej skargi w pierwszej instancji, uwzględnienie pozostałych trzech argumentów, który podniosła przed Sądem w ramach części drugiej zarzutu pierwszego i stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te rozszerzają cło antydumpingowe nałożone na przywóz rowerów pochodzących z Chin na City Cycle i odrzucają jej wniosek o przyznanie zwolnienia.

********** Zobacz pkt 100 i 185 zaskarżonego wyroku.

V – Analiza

29. Maxcom podnosi dwa zarzuty wobec zaskarżonego wyroku, pierwszy tytułem głównym i drugi posiłkowo, Komisja podnosi cztery zarzuty, a Rada dwa. Zarzuty podniesione w trzech odwołaniach pokrywają się w znacznym stopniu i mogą w istocie zostać podzielone na cztery grupy.

30. Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo nie dokonując z urzędu oceny niedopuszczalności skargi City Cycle**********. Po drugie, Maxcom, Komisja i Rada podnoszą, że Sąd naruszył wielokrotnie prawo przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego**********. Po trzecie, Komisja i Rada zarzucają, że zaskarżony wyrok dotknięty jest błędem braku uzasadnienia i sprzecznego uzasadnienia; w tym samym kontekście Rada podnosi także, iż Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne**********. Po czwarte, Komisja utrzymuje, że Sąd naruszył jej prawa procesowe**********.

31. Czwarty zarzut odwołania Komisji oparty na naruszeniu jej praw procesowych jest tożsamy, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym, z trzecim zarzutem podniesionym przez tę instytucję w sprawie C-253/15 P, Komisja/Chin Haur Indonesia, w której opinia przedstawiana jest jednocześnie z opinią dotyczącą niniejszych spraw. W tych okolicznościach, jeśli chodzi o przedstawienie argumentów Komisji i przyczyn, dla których uważam, że ten zarzut należy oddalić, odsyłam do pkt 102–111 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

A – *W przedmiocie zarzutu pierwszego podniesionego przez Komisję w sprawie C-254/15 P, opartego na błędnym zaniechaniu przez Sąd zbadania z urzędu dopuszczalności skargi City Cycle*

1. Argumenty stron

32. Komisja podważa analizę zawartą w pkt 42–44 zaskarżonego wyroku, w wyniku której Sąd oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez nią na rozprawie wobec skargi City Cycle. Komisja zarzuca w szczególności Sądowi naruszenie prawa poprzez niedokonanie oceny niedopuszczalności tej skargi z urzędu.

33. Po pierwsze, zdaniem Komisji odstąpienie przez Sąd od badania dopuszczalności skargi jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym sąd unijny uwzględnia niedopuszczalność z urzędu. Po drugie, okoliczność, że Komisja mogła podnieść zarzut niedopuszczalności dopiero na rozprawie, wynika z odmówienia jej przez Sąd możliwości przedstawienia uwag interwenienta. Po trzecie, Komisji podnosi, że akta zawierały wystarczające elementy pozwalające na ustalenie, iż istniały poważne wątpliwości, a nie tylko domysły, co do dopuszczalności skargi City Cycle. Sąd sam zresztą stwierdził, że City Cycle nie wykazała, że była producentem lub eksporterem rowerów.

34. City Cycle kwestionuje argumenty Komisji.

********** Pierwszy zarzut odwołania Komisji w sprawie C-254/15 P.

********** Pierwszy i drugi zarzut odwołania Maxcom w sprawie C-248/15 P, drugi zarzut odwołania Komisji w sprawie C-254/15 P i pierwszy zarzut odwołania Rady w sprawie C-260/15 P.

********** Trzeci zarzut odwołania Komisji w sprawie C-254/15 P i drugi zarzut odwołania Rady w sprawie C-260/15 P.

********** Czwarty zarzut odwołania Komisji w sprawie C-254/15 P.

2. Ocena

35. W pkt 41–45 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję na rozprawie. Sąd wskazał na wstępie, że ze względu na to, iż Rada nie podniosła zarzutu niedopuszczalności, Komisja jako interwenientka nie miała zdaniem tego sądu legitymacji do podniesienia takiego zarzutu. Następnie Sąd stwierdził, że w każdym razie Komisja na rozprawie wyraziła jedynie przypuszczenia, na szczególnie późnym etapie postępowania, bez przedstawienia nowych środków dowodowych na poparcie swojego twierdzenia o niedopuszczalności skargi.

36. W tym względzie należy wskazać, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż interwenient nie ma legitymacji do podniesienia zarzutu niedopuszczalności, jeżeli zarzut ten nie został podniesiony w żądaniach strony pozwanej **********, a w związku z tym sąd unijny nie jest zobowiązany do badania takiego zarzutu z urzędu.

37. Niemniej jednak niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wynikająca z braku legitymacji czynnej skarżącego stanowi bezwzględną przeszkodę procesową **********, którą jako taką sąd unijny ma obowiązek uwzględnić z urzędu **********.

38. W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przeciwnie do twierdzeń Komisji Sąd rzeczywiście zbadał dopuszczalność skargi w świetle argumentów, jakie przedstawiła ona na rozprawie. W pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że argumenty te, dotyczące relacji między City Cycle a przedsiębiorstwem chińskim, na które wskazywała Komisja, nie zostały poparte nowymi środkami dowodowymi, które mogłyby podważyć dopuszczalność skargi wniesionej przez City Cycle.

39. W każdym razie, jak podkreśla City Cycle, uczestniczyła ona w rozpatrywanym dochodzeniu w sprawie obchodzenia środków, została indywidualnie wymieniona w spornym rozporządzeniu jako eksporter rowerów pochodzących ze Sri Lanki do Unii, oraz odmówiono jej indywidualnie korzyści wynikających ze współpracy i przyznania zwolnienia z ceł w rozporządzeniu wykonawczym. W tych okolicznościach uważam, że nie można mieć wątpliwości, iż sporne rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie **********.

40. Wynika z tego, że Komisja nie może podnosić, iż Sąd popełnił błąd oddalając zarzut niedopuszczalności, który podniosła ona na rozprawie. W konsekwencji moim zdaniem zarzut pierwszy podniesiony przez tę instytucję w sprawie C-254/15 P należy oddalić.

********** Wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in. (C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo).

********** Zobacz w szczególności wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Włochy/Komisja (C-298/00 P, EU:C:2004:240, pkt 35); a także postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2009 r., Cheminova i in./Komisja [C-60/08 P(R), niepublikowane, EU:C:2009:181, pkt 31].

********** Zobacz wyrok z dnia 24 marca 1993 r., CIRFS i in./Komisja (C-313/90, EU:C:1993:111, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie należy przypomnieć, że w art. 150 regulaminu postępowania wyjaśniono, iż Trybunał może w każdej chwili z urzędu stwierdzić wystąpienie bezwzględnych przeszkód procesowych. Co więcej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunał orzekł, że do sądu unijnego należy uwzględnienie z urzędu bezwzględnych przeszkód procesowych (zob. w szczególności wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67; z dnia 8 grudnia 2011 r., KME Germany i in./Komisja, C-272/09 P, EU:C:2011:810; z dnia 19 grudnia 2013 r., Siemens/Komisja, C-239/11 P, C-489/11 P i C-498/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:866, pkt 321). W tym względzie zob. także opinia rzecznika generalnego Y. Bota w sprawie Philips Lighting Poland i Philips Lighting/Rada (C-511/13 P, EU:C:2015:206, pkt 56).

********** W tym względzie zob. wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo). Co do przeglądu orzecznictwa dotyczącego legitymacji czynnej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji w dziedzinie środków antydumpingowych w ogóle zob. pkt 92 i nast. opinii orzecznika generalnego Y. Bota w sprawie Philips Lighting Poland i Philips Lighting/Rada (C-511/13 P, EU:C:2015:206).

B – *W przedmiocie zarzutów opartych na błędnym stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego*

1. Argumenty stron

41. Maxcom, Komisja i Rada utrzymują, że w rozumowaniu zawartym w pkt 98–99 zaskarżonego wyroku, na podstawie którego Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia, popełniono szereg naruszeń prawa przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

42. W pierwszej kolejności Maxcom zarzuca Sądowi oczywiście błędne zastosowanie art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ orzekł on, że Rada nie mogła wyciągnąć wniosku o dokonywaniu przeładunków przez City Cycle na podstawie stwierdzenia, iż nie była ona prawdziwym lankijskim producentem i że nie dokonywała ona operacji montażu przekraczających próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia. Maxcom uważa więc, że Trybunał powinien uchylić wnioski Sądu dotyczące części drugiej zarzutu pierwszego.

43. Po pierwsze, Maxcom podnosi, że ocena dokonana w pkt 98–99 zaskarżonego wyroku jest oparta na fundamentalnie błędnym rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i nagradza w istocie City Cycle za dostarczenie w ramach dochodzenia informacji niepełnych, sprzecznych i nieweryfikowalnych. Na podstawie brzmienia tego artykułu można wywnioskować istnienie operacji przeładunku w okolicznościach takich, jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, w której City Cycle dokonała przywozu części pochodzących z Chin i wywozu rowerów do Unii bez wykazania, że jest ona producentem, lub że jej operacje montażowe przekraczają próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia. Ponadto ocena Sądu nie jest zgodna ani z celem rozporządzenia podstawowego, mianowicie ochroną przemysłu Unii przed dumpingowym przywozem z państw trzecich, ani z utrwalonym orzecznictwem, na mocy którego instytucje Unii korzystają z szerokich uprawnień dyskrecjonalnych w ramach dochodzeń antydumpingowych.

44. Po drugie, Maxcom podnosi, że wnioski zawarte w pkt 98–99 zaskarżonego wyroku są sprzeczne z wnioskami Sądu dotyczącymi zarzutu drugiego skargi City Cycle, w których Sąd z jednej strony wskazał, że informacje dostarczone przez City Cycle były niewystarczające, a z drugiej strony oddalił zarzut oparty na okoliczności, iż Rada naruszyła art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasadę proporcjonalności i obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do stwierdzenia braku współpracy ze strony City Cycle.

45. W drugiej kolejności Komisja i Rada utrzymują, że w zaskarżonym wyroku Sąd wyszedł z dorozumianego założenia, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wymaga, aby instytucje wykazały, iż każdy producent/eksporter w kraju objętym dochodzeniem dokonuje przeładunku. Taka wykładnia jest ich zdaniem błędna. Po pierwsze, jest ona sprzeczna z obowiązkiem dokonania oceny przesłanek przewidzianych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego na poziomie kraju, a nie na poziomie indywidualnych eksporterów. Po drugie, czyni ona art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego bezprzedmiotowym. Po trzecie, myli ona pojęcie „praktyka obchodzenia" z jednym z jego przejawów, mianowicie przeładunkiem. Tymczasem, instytucje nie są zobowiązane do wykazania szczególnie istnienia szczegółowych praktyk obchodzenia. Po czwarte, Sąd przyjął sprzeczne wykładnie pojęcia praktyka obchodzenia przy ocenie różnych zarzutów.

46. W trzeciej kolejności Maxcom, Komisja i Rada utrzymują, że stwierdzenia Sądu w pkt 98–99 nie są wystarczające pod względem prawnym do uznania naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W istocie, nawet jeśli Rada naruszyła prawo uznając, jak wskazano w zaskarżonym wyroku, że City Cycle dokonywała przeładunku, instytucja ta miała jednak prawo uznać, na podstawie środków dowodowych dotyczących innych lankijskich producentów/eksporterów oraz zmiany struktury handlu, iż na Sri Lance przeładunek był dokonywany. W istocie okoliczność, że Rada stwierdziła, iż wielu producentów/eksporterów, którzy nie współpracowali na Sri Lance, dokonywało przeładunku,

jest prawnie uzasadniona, nawet gdyby to stwierdzenie zostało uznane za nieprawidłowe wobec jednego z nich. Uznając, że stwierdzenie przeładunku w stosunku do jednego producenta uczyniło niezgodnym z prawem cały zbiór poszlak, na których oparto wnioski dotyczące istnienia praktyk przeładunku na poziomie kraju, Sąd wypaczył sens motywu 78 spornego rozporządzenia i naruszył art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

47. City Cycle podważa argumenty Maxcom, Komisji i Rady.

2. Ocena

a) Przypomnienie wynikających z orzecznictwa zasad dotyczących uregulowań Unii w dziedzinie obchodzenia środków

48. W pkt 42–54 opinii dotyczącej spraw Chin Haur przeprowadziłem szczegółową analizę uregulowań Unii w dziedzinie obchodzenia środków w świetle orzecznictwa Trybunału, do której odsyłam. Na potrzeby niniejszego postępowania chciałbym ograniczyć się do przypomnienia na wstępie, że z orzecznictwa wynika, iż ciężar dowodu na istnienie obchodzenia środków, a dokładniej, wszystkich czterech stanowiących je elementów wskazanych w art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego i wymienionych w pkt 5 niniejszej opinii, spoczywa na instytucjach**********.

49. Następnie w tejże opinii wskazałem, że z założeń i systematyki uregulowania unijnego w dziedzinie obchodzenia środków wynika, iż analiza zmierzająca do weryfikacji spełnienia czterech przesłanek przewidzianych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zmierza do wykazania istnienia obchodzenia ceł antydumpingowych *na poziomie kraju*, którego dotyczy dochodzenie w sprawie obchodzenia środków. Natomiast szczególna sytuacja *indywidualnych producentów/eksporterów* uwzględniana jest w ramach analizy przeprowadzanej zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego**********.

50. W tej samej opinii wskazałem, że z wyroków Simon, Evers & Co**********. i APEX********** wynika, iż w przypadku braku współpracy ze strony wszystkich zainteresowanych stron, których dotyczy dochodzenie w sprawie obchodzenia środków, poziom dowodu na obchodzenia środków ciążącego na instytucjach jest znacznie złagodzony. Trybunał uznał takie złagodzenie biorąc pod uwagę możliwość, przewidzianą w art. 18 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego, wyciągnięcia wniosków, nawet ostatecznych, na podstawie dostępnych informacji i potraktowania strony, która nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, w sposób mniej korzystny, niż gdyby współpracowała. Tak więc w podobnych przypadkach instytucje upoważnione są do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak pozwalających na uznanie istnienia obchodzenia środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego**********.

51. W tych samych wyrokach Trybunał wyjaśnił jednak, że prawodawca Unii nie zamierzał ustanawiać domniemania prawnego pozwalającego wywieść bezpośrednio z braku współpracy zainteresowanych stron lub stron, których dotyczy dochodzenie, istnienie obejścia, a tym samym zwalniającego instytucje Unii z wszelkiego wymogu dostarczenia dowodu**********.

********** Zobacz wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35) oraz pkt 45 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** Zobacz pkt 46–48 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** Wyrok z dnia 4 września 2014 r., C-21/13, EU:C:2014:2154.

********** Wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., C-371/14, EU:C:2015:828.

********** Zobacz wyroki z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 30–37); z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 62–69); zob. pkt 49, 50 i 52 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** Zobacz wyroki z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 36); z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 68); zob. pkt 51 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

52. W pkt 69 opinii dotyczącej spraw Chin Haur uznałem również, że uzasadnienie wykładni przyjętej przez Trybunał w wyrokach Simon, Evers & Co. i APEX w przypadkach całkowitego braku współpracy, jakim jest wymóg utrzymania skuteczności środków obrony handlowej Unii**********, dotyczy w pełni także przypadków, w których zainteresowane przedsiębiorstwa, które nie współpracowały w dochodzeniu, stanowią znaczny udział przywozu danego produktu do Unii.

53. Orzecznictwo to ma zatem moim zdaniem zastosowanie w przypadku takim jak w niniejszych sprawach, w którym producenci/eksporterzy, którzy rzeczywiście współpracowali w dochodzeniu w sprawie obchodzenia środków, reprezentują jedynie 25% całkowitego przywozu danego produktu ze Sri Lanki do Unii**********. Tak więc, w przypadku gdy poziom braku współpracy jest tak wysoki, oceniam, że instytucje są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, aby móc wykazać w sposób wystarczający pod względem prawnym istnienie elementów stanowiących obejście, a dokładniej aby uznać, iż zmiana struktury handlu wynika z praktyk obchodzenia środków**********.

b) W przedmiocie naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

54. W niniejszym przypadku w zaskarżonym wyroku Sąd uwzględnił część drugą zarzutu pierwszego skargi City Cycle, opartą na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Tak więc, nawet jeśli w odpowiednich punktach zaskarżonego wyroku Sąd nie wyjaśnił wyraźnie, które przepisy jego zdaniem zostały naruszone przez Radę w spornym rozporządzeniu, Sąd siłą rzeczy oparł stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia na naruszeniu tych przepisów.

55. Dokładniej rzecz biorąc w pkt 98 omawianego wyroku Sąd stwierdził, że Rada nie posiadała żadnej informacji umożliwiającej wyraźne wyciągnięcie wniosku w motywie 78 spornego rozporządzenia, że City Cycle dokonywała przeładunku.

56. Tymczasem, jak wynika z pkt 13 niniejszej opinii w motywie 78 spornego rozporządzenia Rada uznała, że wywóz producentów/eksporterów, którzy nie współpracowali w dochodzeniu, mógł zostać *zaliczony* jako praktyki przeładunku na podstawie dwóch elementów: z jednej strony stwierdzenia istnienia zmiany struktury handlu między Sri Lanką a Unią, a z drugiej strony „okoliczności, że lankijscy producenci/eksporterzy nie wszyscy zgłosili się lub współpracowali". Na podstawie wyłącznie twierdzenia zawartego w motywie 78 spornego rozporządzenia Rada w motywie 79 tego samego rozporządzenia uznała, że „przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został zatem potwierdzony".

57. Lektura omawianych motywów 78 i 79 prowadzi mnie do sformułowania dwóch uwag.

58. W pierwszej kolejności chciałbym stwierdzić, że przeciwnie do tego co przewidziano w tym samym rozporządzeniu w odniesieniu do Indonezji – państwa którego dotyczą sprawy Chin Haur – w odniesieniu do Sri Lanki Rada nie oparła się na ustaleniach dotyczących indywidualnego producenta, aby uznać istnienie praktyk przeładunku na poziomie kraju zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego**********.

********** Zobacz wyroki z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 37); z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 69).

********** Ta informacja nie wynika ze spornego rozporządzenia, ale została dostarczona przez Komisję na rozprawie.

********** Zobacz pkt 69 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** Zobacz pkt 49 niniejszej opinii.

59. W istocie motyw 78 spornego rozporządzenia nie zawiera żadnego wyraźnego stwierdzenia, takiego jak zawarte w motywie 62 tego samego rozporządzenia, zgodnie z którym na podstawie indywidualnej analizy Rada uznała, że konkretna spółka dokonywała praktyk obchodzenia środków poprzez operacje przeładunku **********. Omawiany motyw 78 ogranicza się do *zaliczenia* takich operacji na konto przedsiębiorstw, które nie współpracowały, wnioskując o ich istnieniu z dwóch elementów wskazanych w pkt 56 niniejszej opinii: z jednej strony ze stwierdzenia istnienia zmiany struktury handlu, a z drugiej strony z braku współpracy ze strony znacznej części lankijskich producentów/eksporterów.

60. Niemniej jednak w drugiej kolejności należy stwierdzić, że te dwa elementy, na których Rada oparła swoje wnioski, nie umożliwiają, indywidualnie ani łącznie, wyciągnięcia wniosku ani o udziale indywidualnego podmiotu w praktykach stanowiących obchodzenie środków, w szczególności w operacjach przeładunku, ani o istnieniu takich praktyk na poziomie kraju. Na podstawie jedynie tych dwóch elementów Rada nie mogła więc uznać, że druga przesłanka istnienia obejścia – mianowicie że zmiana struktury handlu wynika z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem – została spełniona **********.

61. W istocie pierwszy z tych dwóch elementów, mianowicie wystąpienie zmiany struktury handlu, stanowi jedynie pierwszą przesłankę istnienia obejścia. Nie może on zatem sam w sobie zostać uznany za wskazówkę spełnienia drugiej z tych przesłanek, natomiast instytucje zobowiązane są wykazać, że wszystkie przesłanki istnienia obejścia są spełnione **********.

62. Jeśli chodzi o drugi z tych dwóch elementów, mianowicie brak współpracy producentów/eksporterów stanowiących 75% wywozu do Unii, z orzecznictwa przytoczonego w pkt 51 niniejszej opinii wynika, że brak współpracy jako taki, w braku wszelkich innych elementów, nie może uzasadniać domniemania istnienia obejścia. Co za tym idzie Rada nie może bezpośrednio wnioskować z samego braku współpracy części, nawet większości, zainteresowanych producentów/eksporterów, że brali oni udział w praktykach obchodzenia środków.

63. Co prawda, jak wynika z pkt 50, 52 i 53 niniejszej opinii, w przypadku takim jak w niniejszych sprawach, w którym zainteresowani, którzy nie współpracowali, odpowiadają za większość wywozu danego produktu do Unii, ciężar dowodu na obchodzenie środków spoczywający na instytucjach jest znacznie złagodzony. Niemniej jednak, jakkolwiek w takich okolicznościach nie jest konieczne, aby instytucje wykazały istnienie konkretnych praktyk obchodzenia środków, to jednak powinny one przynajmniej posiadać jakieś informacje, które wydawałyby się wskazywać na istnienie takich praktyk **********.

64. W niniejszych sprawach ani ze spornego rozporządzenia, ani z akt nie wynika, poza dwoma elementami wymienionymi w motywie 78 spornego rozporządzenia (zmianą struktury handlu i brakiem współpracy), że instytucje dysponowały innymi informacjami wskazującymi na istnienie praktyk obchodzenia środków, a w szczególności operacji przeładunku. Przeciwnie, w wyniku pytania zadanego przez Trybunał na rozprawie Komisja wyraźnie potwierdziła, że instytucje oparły się wyłącznie na tych dwóch elementach, aby uznać istnienie praktyk obchodzenia środków na poziomie Sri Lanki.

********** Zobacz motywy 62 i 64 spornego rozporządzenia, a także pkt 56, 57 i 75 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** W tym względzie zobacz także analizę przeprowadzoną w pkt 87 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

********** Zobacz pkt 48 niniejszej opinii oraz odesłania w przypisie 28.

********** Zobacz podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 53) oraz bardziej szczegółowo pkt 70 i 71 opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

65. W tych okolicznościach Maxcom, Komisja i Rada nie mogą moim zdaniem w uzasadniony sposób zarzucać Sądowi popełnienia błędu, gdy uznał, że Rada naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i stwierdził, z tego powodu nieważność spornego rozporządzenia.

66. Poszczególne argumenty przedstawione w odwołaniach nie podważają tego wniosku.

67. W pierwszej kolejności Maxcom podnosi, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, można uznać, iż City Cycle dokonywała przeładunku. W tym względzie wskazałem jednak w pkt 58–59 niniejszej opinii, że przeciwnie do przypadku Indonezji, w odniesieniu do Sri Lanki Rada nie oparła wniosku dotyczącego istnienia praktyk obchodzenia środków na poziomie kraju w rozumieniu art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego (w szczególności istnienia operacji przeładunku na Sri Lance) na indywidualnych ustaleniach dotyczących konkretnego producenta/eksportera (w szczególności City Cycle). Rada ograniczyła się do wywnioskowania istnienia takich praktyk z dwóch elementów – wskazanych w pkt 56 i 59 niniejszej opinii – które, jak wykazano, nie umożliwiają same w sobie wyciągnięcia takiego wniosku. Wynika z tego, że nawet zakładając na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy, iż było teoretycznie możliwe uznanie, że City Cycle dokonywała przeładunku, Rada nie oparła swojego wniosku co do istnienia praktyk obchodzenia środków na poziomie kraju na takim stwierdzeniu. W tych okolicznościach, skoro wniosek Rady nie jest oparty na informacjach wystarczających do uzasadnienia go, nie można zarzucać Sądowi stwierdzenia, że omawiana instytucja naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

68. Maxcom podnosi następnie argumenty dotyczące zarzucanej sprzeczności zawartej w zaskarżonym wyroku **********. W tym względzie pragnę jednak wskazać, że okoliczność, iż informacje dostarczone przez City Cycle podczas dochodzenia były niewystarczające i nie świadczyły o prawdziwej chęci współpracy w taki sposób, że Sąd utrzymał w mocy odrzucenie przez Radę wniosku City Cycle o przyznanie zwolnienia na mocy art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, nie stoi w żadnej sprzeczności ze stwierdzeniem poczynionym w pkt 60–65 niniejszej opinii, iż Sąd nie popełnił błędu uznając, że Rada naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego **********.

69. W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argumenty Komisji i Rady podsumowane w pkt 45 niniejszej opinii, dla oddalenia ich wystarczy wskazać, że oparte są one na błędnym odczytaniu zaskarżonego wyroku, a więc na błędnym założeniu. W istocie w żadnym punkcie tego wyroku Sąd nie uznał, że instytucje mają obowiązek z pewnością ustalić, iż każdy indywidualny producent/eksporter dokonuje przeładunku.

70. W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o zarzuty przedstawione w pkt 46 niniejszej opinii, uznające wnioski Sądu za niewystarczające dla stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia, z rozważań poczynionych w pkt 60–65 niniejszej opinii wynika, że należy je oddalić.

71. W świetle poprzedzających rozważań uważam, że zarzuty podniesione przez Maxcom, Komisję i Radę oparte na błędnym zastosowaniu przez Sąd art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego należy oddalić.

********** Zobacz pkt 44 niniejszej opinii.

********** W przedmiocie relacji między art. 13 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego, zob. pkt 49 niniejszej opinii. Zobacz także pkt 48 i przypis 36 do opinii dotyczącej spraw Chin Haur.

C – W przedmiocie zarzutów opartych na braku uzasadnienia, sprzecznym uzasadnieniu i przeinaczeniu okoliczności faktycznych

1. Argumenty stron

72. Odpowiednio w swoim trzecim i drugim zarzucie Komisja i Rada podważają uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Rada podnosi również przeinaczenie okoliczności faktycznych.

73. W pierwszej kolejności instytucje podnoszą, że zaskarżony wyrok nie wyjaśnia powodów, dla których Rada naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze, zaskarżony wyrok nie wskazuje, czy błąd popełniony przez Radę to zwykły błąd w ocenie, czy oczywisty błąd w ocenie. Po drugie, Sąd nie wyjaśnił, dlaczego przedstawione przed nim środki dowodowe, w tym dostępne informacje, nie umożliwiały uznania, że City Cycle dokonywała przeładunku.

74. W drugiej kolejności Komisja uważa, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest sprzeczne. W tym względzie instytucja ta wskazuje, że z pkt 97 zaskarżonego wyroku wynika, iż środki dowodowe przedstawione przez City Cycle nie umożliwiają wykazania, że była ona rzeczywiście eksporterem pochodzącym ze Sri Lanki, ani że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja zastanawia się w tym względzie nad tym, w jaki sposób te środki dowodowe, jeśli wskazują one, że City Cycle dokonuje obejścia poprzez praktyki montażu, mogą nie wykazywać, iż dokonuje ona także przeładunku.

75. Rada podnosi posiłkowo, że Sąd przeinaczył ustalone okoliczności faktyczne. Po pierwsze, skoro przeładunek został prawidłowo wykazany na poziomie kraju, a wniosek City Cycle o przyznanie zwolnienia był bezpodstawny, Rada uważa, że jedyny wniosek, jaki Sąd mógł wyciągnąć z okoliczności faktycznych, to stwierdzenie, iż City Cycle dokonywała przeładunku. Wyciągając odmienny wniosek Sąd przeinaczył fakty. Po drugie, to przeinaczenie wynikało również z ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku dotyczących wniosku City Cycle o przyznanie zwolnienia, wykluczających, że spełniała ona przesłanki wymagane dla tego, aby montaż w państwie, którego dotyczy dochodzenie, nadawał produktom lokalne pochodzenie.

2. Ocena

76. Jeśli chodzi w pierwszej kolejności o zarzuty oparte na braku uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, uzasadnienie wyroku Sądu powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny jego rozumowanie, pozwalając zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi – na dokonanie jego kontroli sądowej. Obowiązek uzasadnienia, ciążący na Sądzie zgodnie z art. 36 i 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest spełniony, jeśli uzasadnienie, choćby dorozumiane, pozwala zainteresowanym na poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunał dysponuje wystarczającymi elementami do sprawowania kontroli**********.

77. Z pkt 54 i 55 niniejszej opinii wynika, że nawet jeśli w zaskarżonym wyroku Sąd nie przedstawił szczegółowo rozumowania, które doprowadziło go do stwierdzenia częściowej nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono City Cycle, to jednak rozumowanie to może zostać wywnioskowane w sposób jednoznaczny z omawianego wyroku, co pozwala Trybunałowi na dokonanie jego kontroli sądowej. Z tego punktu widzenia nie można więc moim zdaniem uznać, że brak jest uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

********** Zobacz w szczególności podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2014 r., Areva i in./Komisja (C-247/11 P i C-253/11 P, EU:C:2014:257, pkt 54–55).

78. Jeśli chodzi o inne zarzuty, po pierwsze, zarzut oparty na tym, że zaskarżony wyrok dotknięty jest brakiem uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśnia on, czy błąd popełniony przez Radę jest zwykłym błędem w ocenie, czy oczywistym błędem w ocenie, nie może moim zdaniem zostać uwzględniony. W istocie, jakkolwiek pożądane jest, aby Sąd w swoich wyrokach wskazywał kryterium kontroli sądowej, jakie stosuje, to jednak wyrok nie może zostać uznany za dotknięty brakiem uzasadnienia z samego tylko powodu, że Sąd nie wskazał w nim wyraźnie kryterium kontroli sądowej, jakie zastosował. Skoro instytucje nie podważyły co do istoty zastosowania błędnego kryterium kontroli sądowej, a ograniczyły swoje zarzuty jedynie do braku uzasadnienia**********, kwestia tego, czy kryterium zastosowane w konkretnej sprawie w zaskarżonym wyroku było błędne, nie jest objęta przedmiotem niniejszych odwołań.

79. Po drugie, co do zarzutu opartego na tym, że Sąd nie wyjaśnił powodów, dla których przedstawione przed nim środki dowodowe, w tym dostępne informacje, nie umożliwiały uznania, że City Cycle dokonuje przeładunku, również nie może zostać uwzględniony. W istocie z orzecznictwa wynika, że Trybunał nie powinien stawiać wymogu, aby Sąd uzasadnił każdy dokonany wybór, jeżeli na poparcie przyjętego rozstrzygnięcia uwzględnia taki, a nie inny dowód. W przeciwnym razie oznaczałoby to, że Trybunał zastępuje własną oceną tych elementów ocenę dokonaną przez Sąd, co nie należy do jego uprawnień**********.

80. Jeśli chodzi w drugiej kolejności o zarzut dotyczący sprzecznego uzasadnienia, uważam, że opiera się ono na błędnym odczytaniu zaskarżonego wyroku. W istocie w pkt 97 zaskarżonego wyroku Sąd nie wskazał w żaden sposób, że dowody przedstawione przez City Cycle wskazywały, że dokonywała ona obejścia poprzez praktyki montażu.

81. Jeśli chodzi w trzeciej kolejności o zarzuty Rady oparte na przeinaczeniu okoliczności faktycznych, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem takie przeinaczenie musi wynikać w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów**********.

82. Tymczasem, cała argumentacja Rady opiera się na założeniu, zgodnie z którym istnienie operacji przeładunku na poziomie kraju, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zostało wykazane. Niemniej jednak z pkt 60–65 niniejszej opinii wynika, że moim zdaniem Sąd słusznie orzekł, iż nie zostało ono wykazane. Wynika z tego, że założenie, na którym oparty jest zarzut Rady, jest błędne. W konsekwencji Sąd nie przeinaczył okoliczności faktycznych, przeciwnie do twierdzeń Rady.

********** W ramach swojego zarzutu drugiego opartego na błędach w stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja, po stwierdzeniu, że zaskarżony wyrok nie jest wystarczająco uzasadniony w zakresie powodów, dla których zaskarżone rozporządzenie naruszyło ten przepis, uznaje za naruszenie prawa okoliczność, że „zaskarżony wyrok nie wskazuje normy kontroli sądowej, a w szczególności nie wyjaśnia, czy Rada popełniła zwykły błąd w ocenie, czy oczywisty błąd w ocenie". W tym względzie Komisja nie rozwija jednak żadnej argumentacji dotyczącej tego zarzutu i ogranicza się do wyraźnego odesłania „w zakresie bardziej szczegółowej analizy" do swojego zarzutu drugiego opartego na braku uzasadnienia. Tymczasem należy stwierdzić, że samo uznanie za naruszenie prawa braku wskazania kryterium kontroli sądowej zastosowanego przez Sąd, bez poparcia takiego twierdzenia żadnym argumentem lub analizą, z wyjątkiem ogólnego odesłania do zarzutu opartego na braku uzasadnienia, nie może być uznane za niezależny zarzut oparty na tym, że Sąd przekroczył wymagany zakres kontroli sądowej, naruszając w ten sposób zakres swobodnego uznania przyznany instytucjom w orzecznictwie (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo). W tych okolicznościach ten zarzut Komisji pokrywa się co do istoty z zarzutem opartym na braku uzasadnienia, analizowanym w niniejszym punkcie. W tym względzie pragnę wskazać, że z art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że do wnoszących odwołanie należy przedstawienie w wystarczający sposób argumentów, jakie podnoszą na poparcie swoich odwołań.

********** Zobacz wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 161).

********** Zobacz wyrok z dnia 2 czerwca 2016 r., Photo USA Electronic Graphic/Rada (C-31/15 P, EU:C:2016:390, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

83. Z powyższych rozważań wynika, że moim zdaniem zarówno trzeci zarzut odwołania Komisji w sprawie C-254/15 P, jak i drugi zarzut odwołania Rady w sprawie C-260/15 P należy oddalić.

84. W tych okolicznościach uważam, że odwołania Maxcom, Komisji i Rady należy oddalić w całości.

VI – W przedmiocie kosztów

85. Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

86. Jeśli Trybunał przychyli się do mojej oceny dotyczącej trzech połączonych odwołań, oznaczać to będzie, że Maxcom, Komisja i Rada przegrały sprawę. Ponieważ City Cycle wniosła o obciążenie ich kosztami, należy obciążyć Maxcom, Komisję i Radę kosztami poniesionymi przez City Cycle zarówno w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

VII – Wnioski

87. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

1) Odwołania zostają oddalone.

2) Maxcom Ltd, Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej zostają obciążone kosztami poniesionymi przez City Cycle Industries w pierwszej instancji i w niniejszym postępowaniu.